Jeg kal ikke komme ind paa de Udtalelser, som ere fremsatte tidligere, men de Folk, der — om jeg maa bruge dette Udtryk — trænge haardest til at faa Del i det Gode, som en Stats-Spare- og Forsørgelseskasse unægtelig vilde være, ville aabenbart ikke have Raad til at betale de aarlige Præmier, der ere fastsatte som Minimumspræmier, og de Folk, som have gode Raad, de mere velstillede, ville ikke se nogen Fordel ved at benytte Anstalten, thi de ville ikke nøjes med at faa en Livrente af 300 Kr. aarlig, eller, hvis det er Mand og Hustru, tilsammen 500 Kr. aarlig. De ville sige som saa: Vi ville ikke have den Ulejlighed at betale 2 Steder, og vi ville have det saaledes, at vi sikre os selv eller vore efterladte en større Kapital. De ville derfor tegne Forsikring hos et privat Selskab, hvor de kunne faa det hele samlet, selv om det, naar man regner det nøje ud, bliver lidt dyrere, hvad det naturligvis vil blive, fordi Statsforsikringsanstalten for det første ingen Startomkostninger har, og dernæst, fordi der ikke skal beregnes noget til Rente af Aktie- og Garantikapital. Under alle Omstændigheder vil det derfor blive en billigere Forsikringsanstalt end en hvilken som helst anden privat Anstalt. Men skønt der saaledes maaske kan blive en lille Fordel, gaar jeg ud fra, at de virkelig velstillede ikke ville tegne Forsikring deri, fordi de ikke ville nøjes med en saa lille Udbetaling ved det 60de eller det 65de Aar som den, der her er Tale om. Tilbage bliver saa, hvad jeg maaske maa kalde Middelstanden, og det vil for Landets Vedkommende i mange eller i Virkeligheden de fleste Tilfælde være dem, som nu have det saaledes, at de, naar de ikke kunne sidde ved deres Ejendom længere, fordi de blive for gamle, maaske kunne give hver af deres Børn en lille Smule, men væsentlig ere henviste til at sælge deres Gaard for en saa stor Betaling, at der bliver en rimelig Aftægt til dem at leve af. I og for sig er Aftægtsforholdet ikke behageligt — det skal indrømmes — og jeg tror, at naar Folk blive opmærksomme paa, at de for en Præmie som dem, der er Tale om her, kunne sikre sig en Kapital, som bevirker, at de, naar de ere 60 eller 65 Aar, kunne blive fri for at tage Aftægt, ville mange gøre det, og jeg tror ogsaa, at det er der, Forslagets Gennemførelse vilde faa sin største Betydning. Men saa spørger jeg: Kunne vi ud fra denne Betragtning forsvare at anvende et saa stort Beløb af Statskassen, som der er Tale om her, hvis Forslaget viser sig væsentlig kun at komme til at virke i Retning af at skaffe os af med Aftægtsforholdene? Selv om disse kunne siges at være noget mindre heldige, ere de dog vistnok ikke en saadan Samfundsulykke, at vi bør ofre i den Grad, i Millionvis, for at komme af med dem. Jeg tror, at vi til en Forsikringsanstalt af den Art, som der her er Tale om, maa stille det Krav, som for Resten det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (T. Larsen) saa udførlig var inde paa, at den kommer til at virke baade som Alderdomsforsørgelse og som Forsørgelse for Arbejdsinvalider. At der af hele Samfundet ofres en større Kapital paa en Forsørgelses- eller Forsikringsanstalt, maa, synes jeg, absolut være betinget af, at den saa ogsaa skaffer Samfundet af med noget af dets Forsørgelsesbyrde dels gennem Alderdoms- og dels gennem Fattigforsørgelsesloven, der jo er en Forsørgelse af Arbejdsinvalider. Jeg tror med det nævnte ærede Medlem ikke, at dette Lovforslag vil fyldestgøre disse Krav, og jeg tror, at skulle vi have gennemført en Lov, der i væsentlig Grad kan siges at komme dem til gode, som, enten fordi de ere blevne gamle og ikke kunne arbejde, eller fordi de som yngre ere blevne Arbejdsinvalider, have Krav paa Understøttelse, maa vi have en Forsikring paa en anden Basis. Men lige som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds tvivler jeg om, at det lader sig gøre uden gennem en tvungen eller obligatorisk Folkeforsikring, eller hvad man nu vil kalde det. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds gjorde Rede for, hvilke Resultater den norske Kommission var kommen til, og det er klart, at der for at naa til en saaden Lov vil kræves betydelige Forarbejder. Jeg maa tilstaa, at naar jeg ogsaa anbefaler Lovforslaget til videre Behandling i Udvalg, er det egentlig nærmest med den Bagtanke, om jeg maa bruge et maaske mindre kønt Udtryk, at der under Forhandlingerne i Udvalget i hvert Fald kunde blive taget Initiativ til, at vi under en eller anden Form maatte kunne faa tilvejebragt de Oplysninger, som ere nødvendige for en Ordning af en i videre og største Forstand virkelig Folkeforsikring, der kunde skaffe os af med Alderdoms- og Fattigforsørgelse. Hvis dette kunde blive Resultatet af Udvalgets Arbejde, antager jeg, at ogsaa Forslagsstillerne selv vilde sige, at saa var det ikke helt spildt, at de kom med Forslaget, saa havde de i